

LBDIS | We know
ROBIN | SHARMA

CĂLUGĂRUL

CARE ȘI-A VÂNDUT FERRARI-UL

O POVESTE DESPRE REALIZAREA VISURILOR ȘI ÎMPLINIREA DESTINULUI

Traducere din limba engleză Patricia Cihodaru

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CUPRINS

Cuvânt-înainte aniversar	11
I. Semnalul de trezire.....	15
II. Vizitatorul misterios	23
III. Transformarea miraculoasă a lui Julian Mantle.....	29
IV. Întâlnirea magică cu înțelepții din Sivana	41
V. Discipolul înțelepților.....	45
VI. Înțelepciunea transformării personale.....	51
VII. Cea mai minunată grădină	61
VIII. Aprinderea focului interior.....	95
IX. Străvechea artă a stăpânirii de sine.....	119
X. Puterea disciplinei	173
XI. Bunul cel mai de preț.....	189
XII. Scopul ultim al vieții	205
XIII. Secretul etern al fericirii durabile	213
Pune în practică înțelepciunea călugărului care și-a vândut Ferarri-ul	231
Mulțumiri.....	262
Despre autor	263

CAPITOLUL I

Semnalul de trezire

A căzut chiar în mijlocul sălii de judecată înțesate de lume. Era unul dintre cei mai iluștri avocați din țară. De asemenea, era celebru pentru costumele sale italienești de trei mii de dolari care îi înveșmântau trupul bine hrănit, dar și pentru șirul remarcabil de victorii în instanță. Stăteam acolo, pur și simplu paralizat de șocul celor văzute. Marele Julian Mantle era acum doar o victimă și se zvârcolea pe podea ca un copil neajutorat, zguduindu-se, tremurând și transpirând ca un maniac.

Din acea clipă totul a părut să se miște cu încetinitorul.

— O, Doamne, lui Julian îi este rău, a strigat asistentă sa, oferindu-ne prin reacția ei o imagine orbitor de clară a evidenței.

Judecătoarea a intrat în panică și a bolborosit repede ceva în telefonul privat pe care și-l instalase pentru urgențe. Cât despre mine, nu puteam decât să stau acolo, încurcat și confuz. *Te rog nu muri, bătrâne prost. E prea devreme să pleci. Nu meriți să mori astfel.*

Aprodul, care până atunci arătase de parcă fusese îmbălsămat în picioare, a trecut la acțiune și a început să-i facă eroului căzut al curții de justiție o resuscitare cardio-pulmonară. Asistentă era lângă Julian,

cu buclele lungi și blonde atârând pe fața lui roșie ca focul, spunându-i cuvinte de alinare pe care el oricum nu le putea auzi.

Îl cunoșteam pe Julian de șaptesprezece ani. Ne întâlniserăm prima dată când eram un tânăr student la Drept și fusesem adus de unul dintre partenerii săi ca angajat temporar. Pe atunci, el avea totul. Era un avocat genial, arătos și neînfricat, cu visuri de măreție. Julian era tânăra vedetă a firmei, „omul care aduce ploaia” în devenire. Încă îmi amintesc cum am trecut prin biroul său din colțul regal într-o seară, când lucrasem până târziu, și am privit în treacăt citatul înrămat, așezat la loc de cinste pe biroul masiv din lemn de stejar. Era un citat de Winston Churchill care spunea extrem de multe despre tipul de om care era Julian:

Sunt sigur că în această zi suntem stăpânii sorții noastre; că sarcina care ne-a fost încredințată nu este mai presus de puterile noastre; că durerile și capcanele ei nu sunt mai presus de rezistența mea. Atât timp cât credem în propria cauză și avem o dorință nestrămutată de a învinge, victoria nu ne va ocoli.

Julian punea în practică ceea ce spunea. Era dur, perseverent și dispus să muncească optsprezece ore pe zi pentru succesul pe care îl considera menirea sa. Îmi ajunseseră la ureche anumite zvonuri cum că bunicul său fusese un senator important, iar tatăl său, un judecător extrem de bine cotate al Curții Federale. Era evident că provenea dintr-o familie cu bani și că de umerii lui, îmbrăcați în costume Armani, atârnavă așteptări enorme. Totuși, recunosc un lucru: era în concurență

cu el însuși. Era hotărât să facă lucrurile în felul său și îi plăcea să regizeze spectacole.

În mod regulat, momentele teatrale exagerate ale lui Julian în sala de judecată țineau prima pagină a ziarelor. Cei bogați și faimoși îi cereau sprijinul ori de câte ori aveau nevoie de un strateg juridic superb, cu tentă agresivă. Activitățile sale în afara programului erau la fel de bine cunoscute. Vizitele nocturne în cele mai rafinate restaurante ale orașului, însoțit de manechine tinere și sexy sau nechibzuitele escapade la băutură împreună cu o gașcă gălăgioasă de agenți de bursă pe care el îi numea „echipa de demolare” deveniseră legendare în firmă.

Încă nu pot să-mi dau seama de ce mă alesese pe mine să lucrez la acel caz senzațional de crimă pe care trebuia să îl susțină în acea primă vară. Deși absolvisem Facultatea de Drept de la Harvard, care era și *alma mater*¹ a lui, cu siguranță nu eu eram cel mai strălucit intern de la firmă, iar arborele genealogic al familiei mele nu conținea sânge albastru. Tatăl meu își petrecuse întreaga viață ca paznic la o bancă locală după ce fusese trecut în rezervă din Forțele Marine. Mama mea crescuse, deloc ceremonios, în Bronx.

Totuși, el mă alesese dintre toți ceilalți care făcuseră lobby tăcut pentru privilegiul de a-i fi asistent în ceea ce devenise celebru sub numele de „Mama tuturor proceselor de crimă”, spusese că îi plăcea „foamea” mea. Am câștigat, desigur, iar omul de afaceri care fusese acuzat că își ucisese cu brutalitate soția era acum un om liber – cât de liber îi permitea conștiința sa încărcată să fie.

1 *Mamă care te hrănește*. Denumire simbolică pentru universitate (n. tr.).

Experiența mea alături de el, din acea vară, m-a învățat multe. A fost mai mult decât o lecție despre cum să generezi o îndoială rezonabilă acolo unde nu exista niciuna, iar orice avocat care își merită banii poate face asta. A fost o lecție de psihologie a victoriei și o ocazie rară de a privi un maestru în acțiune. Am absorbit-o ca un burete.

La invitația lui Julian am rămas la firmă ca asociat și între noi s-a încheiat rapid o prietenie durabilă. Recunosc că nu era un avocat cu care să lucrezi prea ușor. A-l servi ca junior a fost, adesea, un exercițiu frustrant, ducând la multe confruntări zgomotoase până târziu în noapte. Bineînțeles, trebuia să fie cum voia el sau plecam. Omul acesta nu putea greși niciodată. Totuși, dincolo de duritatea afișată la exterior, era o persoană care cu siguranță iubea oamenii.

Oricât de ocupat, era mă întreba întotdeauna despre Jenny, femeia pe care și acum o mai numesc „mireasa mea”, deși ne-am căsătorit înainte să merg la Facultatea de Drept. Când a aflat, de la un alt intern, că traversam o criză financiară, Julian a aranjat să primesc o bursă generoasă. Desigur, putea fi dur cu cei mai buni și-i plăceau momentele sălbatice, dar nu-și neglija niciodată prietenii. De fapt, problema consta în faptul că Julian era obsedat de muncă.

În primii ani, el își justifica lungile ore petrecute la birou spunând că făcea asta pentru binele firmei și că plănuia să-și ia liber o lună și să se ducă în Insulele Cayman, „iarna viitoare, cu siguranță”. Totuși, pe măsură ce timpul trecea, reputația geniului lui Julian se răspândea, iar volumul său de muncă continua să crească tot mai mult. Cazurile deveneau din ce în ce mai importante și mai mari, iar Julian, care nu era omul care să se retragă din fața unei provocări, a

continuat să tragă de el din ce în ce mai mult. În rarele sale momente de liniște, mărturisea că nu mai poate dormi mai mult de câteva ore pe noapte fără să se trezească cu un sentiment de vinovăție că nu lucrează la vreun dosar. Curând, mi-a fost clar că era consumat de foamea pentru mai mult: mai mult prestigiu, mai multă glorie, mai mulți bani.

Așa cum era de așteptat, Julian a ajuns să aibă un succes enorm. A dobândit tot ce și-ar putea dori vreodată cei mai mulți dintre oameni: reputație profesională, un venit cu șapte cifre, o vilă impresionantă în cartierul preferat al celebriților, un avion particular, o casă de vacanță pe o insulă tropicală și bunul său cel mai de preț – un Ferrari roșu strălucitor, pe care îl parca în mijlocul drumului ce ducea la reședința sa.

Totuși, știam că situația nu era chiar atât de idilică precum părea. Observasem semnele unei amenințări iminente, nu pentru că eram mai receptiv decât ceilalți de la firmă, ci pur și simplu pentru că îmi petreceam mai tot timpul cu acest om. Eram mereu împreună, pentru că eram mereu la muncă. Lucrurile nu păreau să încetinească niciodată. Întotdeauna apărea un alt caz nemaipomenit la orizont, care era mai important decât ultimul. Nicio pregătire nu era suficientă pentru Julian. Ce s-ar întâmpla dacă judecătorul ar aduce în discuție această întrebare, Doamne ferește? Ce s-ar întâmpla dacă ancheta noastră ar fi mai puțin decât perfectă? Ce s-ar întâmpla dacă el s-ar trezi fără replică, în mijlocul unei curți arhipline, arătând ca o căprioară surprinsă de lumina violentă a unor faruri? Așa că ne-am forțat limitele și am fost și eu absorbit în această lume centrată în jurul muncii. Și iată-ne, doi sclavi ai programului prelungit, spetindu-se la etajul șizeci și patru al unui monolit de oțel și sticlă în timp

ce majoritatea oamenilor întregi la minte erau acasă cu familiile lor, încredințați că avem lumea la picioare, orbiți de versiunea iluzorie a succesului.

Cu cât petreceam mai mult timp cu Julian, cu atât conștientizam că se năruia din ce în ce mai tare. Era ca și cum ar fi avut un fel de dorință de moarte. Nu-l mulțumea nimic, niciodată. În cele din urmă, mariajul său s-a destrămat. Nu mai vorbea deloc cu tatăl lui și, deși avea toate bogățiile materiale pe care cineva și le-ar fi putut dori, încă nu găsisese ceea ce căuta. Se vedea asta atât pe plan emoțional, fizic, cât și spiritual.

La vârsta de cincizeci și trei de ani Julian arăta de parcă ar fi avut mai mult de șaptezeci. Fața sa devenise o mască ridată, tribut mai puțin glorios plătit acestei abordări fără limite a vieții, în general, și stresului cauzat de acest stil de viață dezechilibrat, în particular. Cinele servite în restaurante franțuzești scumpe, la ore târzii din noapte, fumând țigări cubaneze groase și bând coniac după coniac, îl făcuseră să devină jenant de gras. Se plângea mereu că e bolnav și că obosise să tot fie bolnav și obosit. Își pierduse simțul umorului și nu părea că avea să mai râdă vreodată. Cândva, entuziasta natură a lui Julian fusese înlocuită de o sobrietate mortuară. Personal, cred că viața lui își pierduse orice scop.

Probabil că lucrul cel mai trist era că își pierduse și concentrarea în sala de judecată, acolo unde, cândva, el îi uimea pe toți cu o argumentație elocventă și susținută, care te ținea cu sufletul la gură, acum vorbea monoton ore întregi, bătând câmpii cu privire la cazuri obscure care aveau foarte puțin sau deloc de-a face cu cazul prezentat curții. Acolo unde, cândva, putea să reacționeze cu grație la obiecțiile avocatului adversar, afișa acum un sarcasm mușcător ce punea serios la

încercare răbdarea judecătorilor care, cu ceva vreme în urmă, îl considerau un geniu al pleoarii. Altfel spus, scânteia de viață a lui Julian începuse să pâlpâie.

Și nu doar ritmul său frenetic îl împingea de timpuriu în groapă. Simțeam că mersese mult mai adânc. Părea să fie ceva spiritual. Aproape în fiecare zi îmi spunea că nu simte niciun fel de pasiune pentru ceea ce face și că simte cum îl cuprinde un mare gol. Julian spunea că, pe vremea când era tânăr, îi plăcuse Dreptul cu adevărat, deși inițial se îndreptase către această meserie datorită agendei sociale a familiei. Subtilitățile Dreptului și provocările intelectuale i-au menținut pasiunea și energia. Puterea sa de a aduce schimbări sociale îl inspirase și îl motivase. Pe atunci era mai mult decât fiul unui om bogat din Connecticut. Se văzuse, realmente, ca o forță a Binelui, un instrument al îmbunătățirii sociale care își putea utiliza înzestrările evidente pentru a-i ajuta pe ceilalți. Această viziune conferise un sens vieții sale. Îi dăduse un scop și îi alimentase speranțele.

Distrugerea lui Julian se datora mai multor factori decât unei legături ruginite cu ceea ce făcea pentru a-și câștiga traiul. Înainte ca eu să mă alătur firmei, el suferise o mare tragedie. Ceva cu adevărat de nerostit i se întâmplase, după spusele unuia dintre partenerii seniori, dar nu găsisem pe nimeni care să-mi vorbească despre asta. Chiar și bătrânul Harding, celebrul și vorbărețul director asociat, care petrecuse mai mult timp în barul de la Ritz Carlton, decât în biroul său jenant de spațios, spunea că jurase să păstreze secretul. Oricare ar fi fost acest secret profund și întunecat, am presupus că el contribuise oarecum la spirala descendentă a lui Julian. Bineînțeles că eram curios, dar mai presus de toate îmi doream să-l ajut. Nu fusese

ROBIN SHARMA

LBPRIS

We know
books

doar mentorul meu, era cel mai bun prieten al meu. Și atunci s-a întâmplat. Acel grav atac de cord l-a aruncat la pământ pe genialul Julian Mantle și i-a reamintit că e muritor. A căzut în mijlocul sălii de judecată numărul șapte, într-o luni dimineață, în aceeași sală de judecată în care câștigase așa-numitul „Mama tuturor proceselor de crimă”.

CAPITOLUL 2

Vizitatorul misterios

A fost convocată o întâlnire de urgență a tuturor membrilor firmei. Judecând după cum ne adunaserăm în sala principală de ședințe, mi-am dat seama că era vorba despre o problemă serioasă. Bătrânul Harding a fost primul care a vorbit celor adunați.

— Mă tem că am vești foarte proaste. Julian Mantle a suferit un grav atac de cord ieri, în sala de judecată, în timp ce pleda în cazul Air Atlantic. Se află la secția de terapie intensivă, dar doctorii m-au informat că starea sa este acum stabilă și își va reveni. Totuși, Julian a luat o decizie pe care cred că trebuie să o cunoașteți cu toții. A hotărât să părăsească familia noastră și să renunțe la avocatură. Nu se va întoarce la firmă.

Am fost șocat. Știam că avea probleme, dar nu crezusem niciodată că va pleca. De asemenea, după toate prin câte trecuserăm, mă gândeam că ar fi trebuit să aibă măcar curtoazia de a-mi comunica această hotărâre personal. Nu mă lăsase nici măcar să-l văd la spital. De câte ori trecusem pe acolo, asistentele fuseseră instruite să îmi spună că doarme și că nu poate fi deranjat. Refuzase și să-mi răspundă la telefon. Poate că îi aminteam de viața pe care voia să o uite. Cine știe? Însă de un lucru sunt sigur, m-a durut.

Acest episod s-a petrecut acum mai bine de trei ani. Ultimul lucru pe care l-am auzit a fost că Julian se îndrepta către India într-un fel de expediție. Îi spusese unuia dintre parteneri că voia să-și simplifice viața, că „avea nevoie de unele răspunsuri” și că spera să le găsească în acel ținut mistic. Își vânduse vila, avionul și insula privată. Își vânduse chiar și Ferrari-ul. „Julian Mantle ca yoghin indian”, mi-am zis. „Misterioase sunt căile Dreptului.”

În cei trei ani care au trecut, dintr-un tânăr avocat supraîncărcat de muncă am devenit un avocat ceva mai în vârstă, epuizat și cinic. Eu și soția mea Jenny aveam acum o familie. În cele din urmă, am început propria căutare a sensului vieții. Credeam că a avea copii dusesse la aceasta. Ei schimbaseră fundamental modul în care priveam lumea și rolul meu în ea. Tatăl meu a exprimat acest lucru cel mai bine când mi-a spus: „John, pe patul de moarte nu îți vei dori niciodată să fi petrecut mai mult timp la birou.” Așa încât am început să petrec ceva mai mult timp acasă. M-am stabilit într-o existență destul de confortabilă și de comună. M-am înscris la Rotary Club și am început să joc golf în zilele de sâmbătă pentru a-mi face fericiți partenerii și clienții, dar trebuie să recunosc că în momentele de liniște mă gândeam adesea la Julian și mă întrebam ce se întâmplase cu el în anii de când părăsise compania în mod neașteptat.

Probabil că se stabilise în India, un loc atât de divers, pe care chiar și un suflet neastâmpărat ca al său îl putea transforma într-un cămin. Sau poate că hălăduia prin Nepal? Sau poate că făcea scufundări în Insulele Cayman? Un lucru era cert: nu revenise la profesia de avocat. Nimeni nu primise nici măcar o

carte poștală de când părăsise avocatura alegând să se autoexileze.

Cu două luni în urmă, o bătaie în ușa mi-a oferit primele răspunsuri la întrebări. Tocmai mă întâlneam cu ultimul client, la finalul unei zile istovitoare, când Genevieve, isteța mea asistentă, a băgat capul pe ușa micului și elegant mobilatului meu birou:

— Cineva vrea să te vadă, John. Spune că e urgent și că nu pleacă până nu vorbește cu tine.

— Dar tocmai voiam să plec, Genevieve, am răspuns cu nerăbdare. Mă duc să mănânc ceva înainte să termin rezumatul la cazul Hamilton. Nu am timp să văd pe nimeni în momentul ăsta. Spune-i să-și facă o programare ca toți ceilalți și, dacă îți mai face necazuri, cheamă paznicii.

— Zice că trebuie neapărat să te vadă. Refuză să accepte un răspuns negativ!

Pentru o clipă m-am gândit să chem personal paznicii, dar dându-mi seama că ar putea fi cineva la ananghie, am adoptat o atitudine mult mai tolerantă.

— Bine, trimite-l înauntru, am retractat. Probabil că afacerea asta îmi va fi de folos.

Ușa biroului s-a deschis încet. În cele din urmă s-a deschis de tot dezvăluind un bărbat zâmbitor, cam la treizeci și cinci de ani. Era înalt, suplu și musculos, radiind de vitalitate și energie. Mi-a amintit de acei copii perfecți cu care mergeam la Facultatea de Drept, care proveneau din familii perfecte, cu case perfecte, mașini perfecte și piele perfectă. Dar era ceva mai mult la acest vizitator decât înfățișarea sa tinerească. O pace profundă îi conferea o prezență aproape divină. Și ochii, ochi albaștri, pătrunzători, a căror privire a trecut nestingherită prin mine ca o lamă întâlnind obrazul